

Fir ènt fun sènge Kanner dât eraus
Beglêd nu get am ènke Briéderhaus.
Et kont mat Stolz der Wêlt dât Kand do weisen,
Mam Hiérz só warm, mam Welle fèstwé Eisen.

Wé wor dât Héméchsland him och so léf,
Wé huot en 't an der Broscht gedro'n só déf!
E wor fir d' Freihêt wé eng stârék Burg,
E Foléksman, en èchten durch an durch,
Dén âgestanen fir Gesètz a Rèchter,
Exèmpel ons a fir dé spét Geschlèchter.

An aus dem Süde weit an aus dem Nord
Do zéen se aus Dal a Biérger fort,
Eng Felkerwanderonk, fir nach mat ze go'n
A Krènz a Blumen op sei Grâf ze dro'n.
An durch Gebiéd a Kloen ka mer héren:
Wié kann et so'n wât mir un him ferlêren?

Et as den Arbéchter am Sondesklêd
Dén op dem lèschte Gank nach mat em gêt;
En huot gesuorégt him fir d'déglégt Bród
A fun dem Hiérd gehalten Suorg an Nót:
'Tas Reich an Arem dé an d'Grâf e féren,
Dèr Bèschter ên fum Land an him ze éren.

Fir emmer gêt en aus dem stellen Dal.
Den Himmel deischer; an den Trommeschal
Mescht dompéch séch as wé e Grâfgesank
Den Trauermarsch mat dem Trompetteklank;
An d'Harmonien dé um Wé him schalen,
Do loszen d'Woleken hir Tréne falen.

Den Duot huot him geschloss dé trei gut A'n.
An an sei Grafstên gruowe mir em ân:
„Hei huot e grösse Birger Ró nu font,
„Dé fir onst Folék net huot raschte kont.
„Den Arme Guts dun an sei Land erhiéwen,
„Dât wor den Drâm fun séngem ganze Liéwen.“

1. Dezember 1885.

M. Lentz.